

Отже, проаналізувавши здійснені зміни в системі судоустрою після прийняття нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів», можна стверджувати, що повнота реалізації базових конституційних засад організації системи судоустрою та потенціалу розпочатих трансформацій системи судоустрою, на нашу думку, залежатиме від вибору процесуально-правових механізмів. На жаль, внаслідок реформування системи судів ВГСУ, який є найвищою ланкою у системі господарських судів повинен припинити своє існування, на зміну якому фактично прийде Касаційний господарський суд, який діятиме в структурі ВСУ. Таке перетворення, на нашу думку, може зробити систему господарських судів в Україні недосконалою. Проте, про результати реформування системи судоустрою, в тому числі й системи господарських судів робити висновки ще зарано.

Література

1. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 № 1402-VIII // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 31, ст. 545.
2. Притика, Д. М.. Організаційно-правові засади становлення і діяльності господарських судів України [Текст] : автореферат дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.10 Судоустрій. Прокуратура та адвокатура. / Д. М. Притика. – Х. : Б. в., 2003. – 36 с.

Оксана Володимирівна Хурсенко – студентка III курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Оксана Володимирівна Панасюк** – завідувач кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРИСТВ

В існуючій системі суб'єктів господарювання самостійну нішу займають господарські товариства. Ця форма організації бізнесу заснована на колективній власності, має суттєві особливості щодо створення, діяльності та юридичного статусу.

Діяльність господарських товариств регламентується Господарським кодексом України, Цивільним кодексом України, Законом України «Про господарські товариства» від 19 вересня 1991 р., який визначає поняття, види, правила створення і діяльності товариств, а також права і обов'язки їх засновників [2].

Господарськими товариствами Законом України «Про господарські товариства» визнаються підприємства, установи, організації, створені на

засадах угоди юридичними особами і громадянами шляхом об'єднання їх майна та підприємницької діяльності з метою одержання прибутку.

До господарських товариств належать: акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю, товариства з додатковою відповідальністю, повні товариства, командитні товариства [1].

Кожна форма господарських товариств має свої особливості, в тому числі щодо відповідальності, яку несуть учасники товариства за його зобов'язаннями.

Найбільш розповсюдженою формою господарського товариства, яка активно використовується представниками українського бізнесу, є товариство з обмеженою відповідальністю (скорочено ТОВ).

Підприємці віддають перевагу саме товариству з обмеженою відповідальністю, адже його учасники у разі виникнення заборгованості несуть відповідальність за зобов'язаннями товариства лише в межах вартості своєї частки в статутному капіталі. Навіть якщо розміру статутного капіталу не вистачає для покриття усієї заборгованості товариства, законодавством не передбачається звернення стягнення на майно, що є приватною власністю учасників товариства.

Дуже схожим на товариство з обмеженою відповідальністю за порядком створення, управління, можливим складом учасників є товариство з додатковою відповідальністю. Проте всі учасники такого товариства несуть додаткову відповідальність власним майном в обумовлених та закріплених в установчих документах частках, що є рівними для всіх учасників.

Деякі спільні риси, пов'язані з відповідальністю учасників за зобов'язаннями товариства, спостерігаємо у товариства з обмеженою відповідальністю та акціонерного товариства.

Акціонерне товариство – це одна з форм господарського товариства, статутний капітал якого поділений на акції однакової номінальної вартості. Корпоративні права на частку в статутному капіталі акціонерного товариства посвідчуються акцією.

Учасники акціонерного товариства не несуть відповідальності за зобов'язаннями такого товариства, а ризик збитків, як і учасники товариства з обмеженою відповідальністю, несуть у межах вартості своїх часток у статутному капіталі, тобто у межах вартості своїх акцій.

Значно відрізняється відповідальність учасників повного та командитного товариств. Так, всі учасники повного товариства несуть додаткову відповідальність за зобов'язаннями свого товариства усім своїм майном.

Учасники командитного товариства поділяються на два види, залежно від якого визначається розмір відповідальності: повні учасники, що несуть додаткову відповідальність усім належним їм майном, та

вкладники, відповідальність яких обмежується розміром внесеного ними вкладу[3].

Незважаючи на існування значних відмінностей між цими товариствами, вони мають спільні ознаки, що є характерним саме для цієї групи господарських товариств:

- обмеження ризику учасників товариства за результатами діяльності товариства розміром сплачених вкладів (акцій) і відсутність або обмеженість субсидіарної відповідальності учасників за зобов'язаннями товариства, що викликає необхідність застосування спеціальних механізмів захисту інтересів кредиторів товариства;

- законодавчі вимоги до мінімального розміру статутного фонду (капіталу) резервного фонду, порядку їх формування та необхідності підтримання не нижче певного розміру (подібні вимоги встановлюються з метою захисту інтересів кредиторів товариства);

- основний установчий документ – статут;

- участь учасників в управлінні справами та розподілі прибутку товариства залежить, як правило, від розміру їхніх часток у статутному фонді (капіталі) товариства;

- обов'язковість майнової та не обов'язковість персональної участі в товаристві для його учасників;

- можливість виходу учасника з товариства в будь-який момент за його бажанням з дотриманням встановленої законом і статутом товариства процедури;

- можливість здійснення контролю над товариством з боку одного учасника, який володіє контрольним пакетом акцій (відповідною часткою в статутному фонді товариства).

Отже, Господарські товариства поділяються на п'ять форм (видів): акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю, товариства з додатковою відповідальністю, повні товариства, командитні товариства.

Кожне з цих товариств має свої притаманні лише йому особливості та ознаки, які відрізняють їх одне від одного.

Література

1. Закон України «Про господарські товариства»: Закон України за станом від 19 вересня 1991 р. [Електронний ресурс] // Законодавство України. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1576-12>
2. Господарське товариство: поняття, характерні ознаки та класифікація.[Електронний ресурс] . – Режим доступу :<https://msd.in.ua/gospodarske-tovaristvo-ponyattya-xarakterni-oznaki-ta-klasifikaciya>

3. Форми господарських товариств: роз'яснення юриста. [Електронний ресурс] . – Режим доступу :https://www.bitlex.ua/uk/blog/articles/post/formy_gospodarskyh_tovarystv_roz_yasnennya_yurysta